

се страхуваше отъ нищо, защото бѣше вече голѣмъ и не вѣрваше въ никакви самодиви и таласъми. Вѣрвѣше бързо. Искаше, преди да изгрѣе слънцето, да стигне голѣмия хълмъ, отъ който се виждаше цѣлото село. И, наистина, следъ като вървѣ цѣла нощъ, когато рано сутринята слънцето хвърляше първитѣ си пурпурно-червени лъчи надъ плодородното поле, той стъпи отгоре на хълма, дишайки съ пълни гърди свежия въздухъ. Гледаше и не можеше да се нагледа. Тамъ, на срѣдата на селото, се виждаше малката църква съ камбанарията отгоре. Понататъкъ — училището, а нейде, хе-е на края на селото, той видѣ родната си кжща и рѣкичката край нея. Сълзи на радостенъ възторгъ напълниха очитѣ му, а устнитѣ му повта-

ряха: „Това е моята родна кжща!“

Зарчо тръгна още по-бързо надолу. Влѣзе въ селото. Децата го гледаха очудени, а старитѣ си думаха: „Я, това било Зарчо на оная вдовицата!“ А Зарчо вѣрвѣше, преизпълненъ съ трепетъ.

Наближи кжщата и предъ затъмненитѣ му отъ сълзи очи видѣ своята майка.

— Мамо! — и Зарчо бѣше въ прегръдкитѣ ѝ, цѣлуваше я, прегръщаше я и все не му се вѣрваше, дали наистина е тя или не.

Започнаха хубави и радостни дни за Зарчо, за които той бѣше дълго мислилъ и мечтаялъ въ града.

София, 1936 год.

Венера А. Кавданска
уч-ка

